

РЕШЕНИЕ

№ 574

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 26.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11502** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано по жалба на В. К. Р.- К. от [населено място], [улица], ет.4, ап.6 против Решение № 1040-21-1024/08.08.2018г. на Директора на ТП на НОИ– С. град, издадено на основание чл.117, ал.3 от КСО, с което са потвърдени Разпореждане с № РП-3-21-00397635/12.04.2018г. и Разпореждане с № РП-3-21-00436844/16.07.2018г. изазени от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С.-град.

В жалбата се твърди, че решението е незаконосъобразно, и че не са налице законови основания за възстановяване на изплатеното парично обезщетение за бременност и раждане и за прихващане с вземанията ѝ от ДОО от м.11.2015 г. до м.03.2016 г. за обезщетения за бременност и раждане.

Жалбоподателката счита, че не е била уведомена за производството по издаване на разпореждането, с което е установено задължението ѝ към ДОО и не ѝ е била предоставена възможност да участва в това производство и да се защити, поради което е налице нарушение на чл.26, ал.1 от АПК.

Твърди, се че е нарушена и разпоредбата на чл.34, ал.1 от АПК, тъй като не ѝ е била осигурена възможност да се запознае с документите в преписката, да направи бележки или извадки, за да осъществи адекватно правото си на защита. В тази връзка В. Р.- К.

счита, че е нарушена разпоредбата на чл.35 от АПК, тъй като не са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, включително и начина на изчисляване на задълженията ѝ, за да прецени дали да ги заплати или да ги оспори.

Жалбоподателката сочи, че неправилно е прието от административния орган, че поради неподаване на декларация за самоосигуряващо се лице е осигурена само за инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт следва да възстанови изплатените ѝ парични обезщетения за бременност и раждане и майчинство в периода 2012 г. - 2016 г. Излага, че внасянето на осигурителни вноски за риска общо заболяване и майчинство има за последица промяна на вида на осигуряването, тъй като избора на вида на осигуряването може да бъде упражнен, чрез внасяне на осигурителните вноски в по-висок размер. В. Р. - К. счита, че с въвеждането на декларация за избран вид на осигуряването законодателят не бил изключил възможността този избор да бъде направен е конклюдентни действия, а именно плащане на съответните осигурителни вноски. Жалбоподателката счита, че още през 2012 г. след като не е била осигурена за риска общо заболяване и майчинство е следвало да бъде постановен отказ за изплащане на обезщетения, а не години по-късно да се търси възстановяване на изплатените ѝ суми.

Предвид изложеното, моли съда да отмени решението като незаконосъобразно и да реши спора по същество, като отмени обжалваните разпореждания.

В съдебно заседание, жалбоподателката лично и с пълномощника си адв. М., поддържа жалбата. Претендират се и разноските по делото.

Ответника, чрез процесуален представител юриск. В. оспорва жалбата и изтъква подробни доводи в писмено становище в подкрепа на твърдението си, че решението е законосъобразно.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и наведените от страните доводи, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

От доказателствата по делото, административната праписка, Справка за „Суми по ЕГН и типове документи“ и приетата ССЕ, се установява, че на В. К. Р.-К. са били изплатени парични обезщетения за бременност, раждане и майчинство, чрез „К. М.“, Е. 1751833 81 както следва:

- За времето от 16.08.2012 г. до 28.12.2012 г. по болнични лостове №№А20120929598, А20122580051, А20123189682, представени в НОИ с вх.№21-999-43- 00028809/04.03.2013 г. чрез [фирма], Е.[ЕИК];

За периода от 29.12.2012 г. до 29.09.2013 г. по молба -декларация с вх.№21-999-10-0004310/23.04.2013 г. за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане за остатък до 410- тия ден за дете, родено на 24.09.2012 г.;

- За периода от 30.09.2013 г. до 23.09.2014 г. (навършване на 2 - годишна възраст на детето) по молба -декларация по чл.53 от КСО вх.№21-999-09-00048159/21.12.2013 г. - неточно в разпореждането е посочен периода

на изплатено парично обезщетение по чл.53 от КСО чрез „К. М.” - от 07.09.2015 г. до 02.12.2016 г., за който на жалбоподателката са издадени болнични листове за втората бременност (E20152405946 ; E20152406016);

- За времето от 07.09.2015 г. до 20.10.2015 г. по болнични листове №№E20152405946, и E20152406016 за общо заболяване;

- За периода от 03.03.2016 г. до 02.12.2017 г. по молба - декларация вх.№P 14-21-000- 00-000028224/11.03.2016 г. за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане за остатък до 410- тия ден за второ дете, родено на 20.10.2015 г.;

Съгласно цитираната справка, към датата на настъпване на временната неработоспособност поради общо заболяване през м. септември 2015 г. (07.09.2015г.) В. Р.-К. е била осигурено лице по правоотношение с „К. У.“, Е.[ЕИК].

Същевременно по повод постановени разпореждания от 14.12.2015 г. за отказ за изплащане на ПОВН по болнични листове е бил налице висящ съдебен спор относно осигурителния статус на жалбоподателката като самоосигуряващо се лице чрез [фирма], Е.[ЕИК], който е приключил окончателно на 24.10.2017 г. с постановяване на Решение № 12703/24.10.2017 г. ва ВАС, Шесто отд. по адм.д.№8831/2016 г., с което е оставено в сила Решение № 3785/03.06.2016 г. на АССГ, Първо отд., 21 състав по адм.д.№ 3099/2016 г.

В приетата по делото административни праписка Справка за „Суми по ЕГН и типове документи“ и приетата ССЕ, се установява, че на В. К. Р.-К. са били изплатени парични обезщетения за бременност, раждане и майчинство, чрез „К. М.”, Е. 1751833 81 както следва:

- За времето от 16.08.2012 г. до 28.12.2012 г. по болнични листове №№A20120929598, A20122580051, A20123189682, представени в НОИ с вх.№21-999-43- 00028809/04.03.2013 г. чрез [фирма], Е.[ЕИК];

За периода от 29.12.2012 г. до 29.09.2013 г. по молба -декларация с вх.№21-999-10-0004310/23.04.2013 г. за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане за остатък до 410- тия ден за дете, родено на 24.09.2012 г.;

- За периода от 30.09.2013 г. до 23.09.2014 г. (навършване на 2 - годишна възраст на детето) по молба -декларация по чл.53 от КСО вх.№21-999-09-00048159/21.12.2013 г. - неточно в разпореждането е посочен периода на изплатено парично обезщетение по чл.53 от КСО чрез „К. М.” - от 07.09.2015 г. до 02.12.2016 г., за който на жалбоподателката са издадени болнични листове за втората бременност (E20152405946 ; E20152406016);

- За времето от 07.09.2015 г. до 20.10.2015 г. по болнични листове №№E20152405946, и E20152406016 за общо заболяване;

- За периода от 03.03.2016 г. до 02.12.2017 г. по молба - декларация вх.№P

14-21-000- 00-000028224/11.03.2016 г. за изплащане на парично обезщетение за бременност и раждане за остатъка до 410- тия ден за второ дете, родено на 20.10.2015 г.;

Съгласно цитираната справка, към датата на настъпване на временната неработоспособност поради общо заболяване през м. септември 2015 г. (07.09.2015г.) В. Р.-К. е била осигурено лице по правоотношение с „К. У.“, Е.[ЕИК].

Същевременно по повод постановени разпореждания от 14.12.2015 г. за отказ за изплащане на ПОВН по болнични листове е бил налице висящ съдебен спор относно осигурителния статус на жалбоподателката като самоосигуряващо се лице чрез [фирма], Е.[ЕИК], който е приключил окончателно на 24.10.2017 г. с постановяване на Решение № 12703/24.10.2017 г. на ВАС, Шесто отд. по адм.д.№8831/2016 г., с което е оставено в сила Решение № 3785/03.06.2016 г. на АССГ, Първо отд., 21 състав по адм.д.№ 3099/2016 г.

От цитираните съдебни актове, влязли в сила, безспорно се установява, че В. Р.-К. следва да е самоосигуряващо се лице по см. на чл.4, ал.3, т.2 от КСО, в качеството ѝ на съдружник в [фирма], Е.[ЕИК]. Съобразно приложимата нормативни уредба досежно необходимостта формално, с нарочна декларация по образец на НАП да заяви изрично обема на осигурителните рискове, за които самоосигуряващото се лице е избрало да се осигурява (съгл. чл.1, ал.3 от НООСЛБГРЧМЛ) и обстоятелството, че такава не е била подадена от жалбоподателката в законовия срок, съдът е приел, че въпреки внесените осигурителни вноски в размерите и за общо заболяване и майчинство тя е осигурена за минималния обем осигурителни рискове- за пенсия за старост и за инвалидност поради общо заболяване. В мотивите на съдебното решение на АССГ е подчертано, че „конклюдентни действия, като внасяне на осигурителни вноски в размерите и за осигурителния случай по чл.4, ал.4 от КСО, не са обявени от нормативен акт за правопроменящ юридически факт, поради което не могат да имат за последица промяна на вида на осигуряването.“

Във вр. с горното са предприети действия от ръководителя на контрола по разходите на ДОО и по данните за изплатени парични обезщетения на самоосигуряващото се лице, на основание чл.114, ал.1 и 3 от КСО е издадено Разпореждане № РВ-3-21-00397635/12.04.2018 г. за възстановяване на недобросъвестно получените обезщетения.

Разпореждането е връчено на основание чл. 110, ал.4, изр. второ от КСО , поради факта, че връчването не е могло да бъде извършено по реда на изречение първо, а именно лично на отговорното лице срещу подпис. Това обстоятелство се удостоверява от приложените по делото обратни разписки, съответно от 17.04.2018г. и 17.05.2018г. /л.17-23/ Преди изложеното, административния орган е приел, законосъобразно, че Разпореждане № РВ-3-21-00397635/12.04.2018 г. е влязло в законна сила на 28.06.2018г.

В резултат на 16.07.2018 г. е издадено Разпореждане № РП-3-21-00436844 за прихващане на вземане на В. Р. -К. от ДОО, представляващо парично обезщетение за

бременност и раждане за периода от м. ноември 2015 г. до м. март 2016 г. по правоотношение с „К. У.“, Е.[ЕИК]. Данните за месеците, за които на жалбоподателката се следват суми от ДОО, но същите са били удържани, се съдържат в Справка за „Суми по ЕГН и типове документи“ на стр.1 и стр.2, като е посочена и датата на удържане - 17.07.2018 г.

Разпореждането е връчено на жалбоподателката на 28.07.2018г., видно от известие за доставяне./л.15/

С жалба вх.№ 1012-21-1024/08.08.2018г. В. Р.-К. е оспорила цитираните разпореждания по административен ред. В резултат е издадено и процесното Решение № 1040-21- 419/03.09.2018 г. на директора на ТП на НОИ С. – град. С решението са потвърдени постановените разпореждания за възстановяване на недобросъвестно получени осигурителни плащания и за прихващане по реда на КСО

Решението е връчено на 17.10.2018г., видно от обратна разписка./л.9/ На 30.10.2018г. е подадена жалба срещу акта до АССГ.

В хода на съдебното производство е допусната ССЧЕ, по която е прието заключение без възражение от страните по делото. ВЛ е дало отговори на поставените въпроси, а именно: 1.Какви плащания за осигуровки са извършени от жалбоподателката към НОИ за периода 01,08,2011г.- 06,11,2017г; на кои дати са имвършени вноските и за кои осигурителни рискове са направени плащанията? .Какво е посочено като основание в платежното нареждане и по какъв начин е осчетоводено плащането в системата на НОИ/НАП? 2. Какъв е размерът на осигурителния доход, въз основа на който са 3. Какви суми са изплатени за парични обезщетения и помощи от ДОО чрез НОИ за периода 16,12,2012г. до 03,12,2016г., вкл. такива поради временна неработоспособност поради бременност и раждане? На кои дати са направени плащанията и на какво основание/за кои осигурени рискове? На какъв размер на осигурителен доход отгов и помощиярят изплатените обезщетения и помощи от ДОО чрез НОИ? И 4.Извършвани ли са прихващания от страна на НОИ и НАП и ако да-какви са изплатените суми, които е прието, че жалбоподателката държи към бюджета на ДОО? Кога, от кого и на какво основание е извършено съответното прихващане?

Съда приема заключението, като обективно и кореспондиращо с доказателствата по делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Видно от данните по делото Решение № 1040-4-419/03.03.2018 г.на Директор на ТП на НОИ С. –град е връчено на неговия адресат лично на 17.10.2018г., а жалбата е подадена чрез административния орган на 30.10.2018г. Срокът по чл. 149, ал. 1 АПК е спазен, поради което следва да се приеме, че жалбата е подадена от надлежна страна и същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Компетентност.

В тази връзка съдът установи, че оспореното решение е издадено от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117 ал. 3 от КСО., съгласно Заповед № 1712/17.08.2015г. Потвърдените с оспореното решение Разпореждане № РВ-3-21-00397635 от 12.04.2018г. и Разпореждане № РП-3-21-00436844 от 16.07.2018г. , също са издадени от компетентен орган, съгласно приетите като писмени доказателства по делото Заповед № 1015-21-287/26.04.2016г. на Директора на ТП-НОИ С.-град; Заповед № 2816/30.07.2012г. на управителя на НОИ; Заповед № 3000/20.06.2017г. на подуправителя на НОИ, както и длъжностна характеристика. /л.131-138 от делото/.

Форма на акта:

Спазено е изискването за форма с оглед разпоредбите на чл. 117, ал. 3 и ал. 5 КСО вр. чл. 59 АПК, като акта е издаден в предписаната от закона писмена форма, решаващият орган е изложил подробни мотиви, обосноваващи изводите му за неоснователност на подадената пред него жалба и при издаването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Спазване на административнопроизводствените правила:

Неоснователна е претенцията на жалбоподателката за допуснато процесуално нарушение, изразяващо се в неуведомяването и неучастието ѝ в административното производство по издаване на Разпореждане № РВ-3 -21 - 00397635/12.04.2018 г. за възстановяване на недобросъвестно получените обезщетения, с което било нарушено правото ѝ на защита, тъй като не е била запозната и не е взела отношение по доказателствата и начина на определяне на сумите, които следва да възстанови.

В константната съдебна практика е прието, че съществено нарушение на административнопроизводствените правила е такова, което само по себе си опорочава процедурата, т.е. допускането му се отразява на съдържанието на акта, и ако не е било допуснато, то въпросът би бил решен по друг начин и крайният резултат би бил различен. В този смисъл нарушението е съществено само, ако е ограничило правото на лицето да представи доказателства, които са от значение за решението на административния орган. Жалбоподателката се е възползвала от възможността да обжалва горесцитираното разпореждане и в резултат е издадено и процесното решение. В този смисъл съда счита, че не са нарушени правата ѝ да установи законосъобразността на съответното разпореждане.

С оглед спецификите на изплащане на паричните обезщетения от ДОО, в КСО и относимите към периода 2012 г. -2016 г. Наредба за изчисляване и изплащане на

паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване (НИИПОПДОО - отг.) и действащата Наредба за паричните обезщетения и помощи от ДОО (НПОПДОО) е установен специален ред за изплащане на паричните обезщетения от ДОО. Преценка на правото на парично обезщетение, изчисляването на размерът му и изплащането му се извършват въз основа на данните, подадени в Регистъра на осигурените лица (РОЛ) и декларираното от осигурителите/самоосигуряващите се лица в удостоверенията (приложенията по образец от НИИПОПДОО (отг.), респ. НПОПДОО) към болничните листове и заявленията-декларации.

Съгласно чл.41, ал.1 от КСО се изчислява дневен размер на паричното обезщетение, който се изплаща за работните дни от месеца, за който се следва обезщетението.

При установено в хипотезите на чл.114 от КСО неоснователно изплатено парично обезщетение, длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО е задължено да издаде разпореждане за възстановяване на сумите, чийто размер се определя по данните от информационната система на НОИ за изплатени обезщетения. В постановеното разпореждане се посочват конкретните периоди, документите въз основа на които е реализирано плащането и сумите. След връчване на разпореждането засегнатото лице има възможност да оспори разпореждането по административен ред и да представи всичките си възражения и доказателства досежно периодите и размерите на обезщетенията.

В случая правото на защита на засегнатото от постановените разпореждания лице не е нарушено, тъй като то го е упражнило чрез обжалване на издадените административни актове по предвидения в закона ред. В случая това е сторено по реда на чл.117 от КСО чрез оспорване по административен ред на издадените разпореждания като видно от съдържанието на жалбата оспорването е направено своевременно и адекватно.

Относно спазване на материалноправните разпоредби и целта на закона:

Предмет на спора по същество е материалната законосъобразност на Решение № 1040-21- 419/03.09.2018 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което са потвърдени постановените разпореждания за възстановяване на недобросъвестно получени осигурителни плащания и за прихващане по реда на КСО и се свежда до това налици ли са били при законовите предпоставки на чл.114, ал.1 и 3 от КСО да се търси възстановяване на сумите и условията на чл.114, ал.5 от КСО за прихващане като способ за принудително събиране на установеното задължение.

Разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО определя, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113.

Първо. По отношение на претенцията на жалбоподателката, че неправилно е прието от административния орган, че като самоосигуряващо се лице - съдружник в [фирма] не е била осигурена за риска общо заболяване и

майчинство същата се явява недопустима за разглеждане в настоящото производство. Това е така, тъй като този спор е решен с влязъл в сила съдебен акт, който се ползва със сила на присъдено нещо и мотивите му са задължителни за страните по спора, а именно, с Решение № 12703/24.10.2017 г. на ВАС, Шесто отд. по адм.д.№8831/2016 г., е оставено в сила Решение № 3785/03.06.2016 г. на АССГ, Първо отд., 21 състав по адм.д.№ 3099/2016 г. В тази връзка, твърдението относно твърдението на жалбоподателката, че била задължена да подаде изискуемата декларация ОКД 5 със задна дата само за минималните осигурителни рискове, на които самоосигуряващите се лица са задължително осигурени, е неотнормимо по спора, тъй като касае необходимостта информацията в НАП да бъде приведена в съответствие на действителната правна обстановка при установена липса на подадена такава декларация.

С Решение № 12703/24.10.2017 г. на ВАС, Шесто отд. по адм.д.№8831/2016 г., с което настоящия състав е длъжен да се съобрази е приет за законосъобразен и обоснован направения от АССГ извод, в решение № 3785 от 03.06.2016г. по адм.дело № 3099/2016г.на АССГ, че В. Р.-К. е следвало отново да подаде декларация по чл.1, ал.3 от НООСЛБГРЧМЛ. Преди подаването на такава декларация В. Р.-К. е имала статута единствено на задължително осигурено лице за рисковете инвалидност поради общо заболяване, за старост и смърт. При този обхват на осигуряване жалбоподателката не е била осигурена за общо заболяване и майчинство, поради което не е имала право на обезщетение за временна неработоспособност, независимо, че е внасяла осигурителни вноски за тези рискове, поради липсата на изрично заявен избор на допълнително осигуряване съгласно изискваната на чл.4, ал.4 КСО.

По делото е безспорно установено, вкл. и от съдебно-счетоводната експертиза, че лицето е внасяла осигурителни вноски добросъвестно, но безспорно по делото е, че не е подала декларация, с която да декларира избора си да се осигурява за общо заболяване и майчинство. Доброволното осигуряване съгласно изискваната на чл.4, ал.4 КСО е субективно задължение на осигуреното лице и то не възниква по силата на закона, а съгласно волята на задълженото лице, която се материализира съгласно изричното нормативно изискване, чрез подаване на декларация по чл.1, ал.3 от НООСЛБГРЧМЛ. Предвид изложеното, настоящия съдебен състав приема за безспорно установено обстоятелството, че жалбоподателката не е била осигурено лице за общо заболяване и майчинство в качеството ѝ на съдружник в [фирма], Е.[ЕИК], поради което неоснователно са ѝ били изплатени парични обезщетения за временна неработоспособност поради бременност и раждане и майчинство в качеството ѝ на самоосигуряващо се лице през периода 2012 г. - 2017 г.

В случая е установено, че В. Р.- К. не е била осигурена за риска общо заболяване и майчинство към датата на настъпването му през 2012 г., и 2015

г. въпреки, че са били внесени осигурителни вноски и за този риск.

Второ: Твърдението на жалбоподателката, че още през 2012 г. след като не е била осигурена за риска общо заболяване и майчинство е следвало да бъде постановен отказ за изплащане на обезщетения, а не години по-късно да се търси възстановяване на изплатените ѝ суми също е неоснователно.

Както бе посочено по-горе изплащането на паричните обезщетения става на декларативен принцип, т.е. по информацията, подавана в регистрите на НАП и НОИ относно осигурителния стаж и осигурителен доход и попълнените в случая от самоосигуряващото се лице данни относно правото на парично обезщетение.

Съгласно чл.3, ал.2 от НИИПОПДОО (отм.) за всеки болничен лист се представя попълнена от осигурителя (самоосигуряващия се) декларация по образец съгласно приложение № 15 с данни относно правото на парично обезщетение. За лицата, осигурени по повече от едно правоотношение/основание за осигуряване при един и същ осигурител, за всеки болничен лист се попълват и се представят отделни декларации за всяко от правоотношенията/основанията за осигуряване.

Относно заявлението -декларация за изплащане на обезщетение по чл.50, ал.1 от КСО с разпоредбата на чл. 4 от НИИПОПДОО (отм.) е определено, че паричните обезщетения при бременност и раждане за остатъка от 135 до 410 календарни дни се изплащат въз основа на заявление-декларация от осигуреното лице по образец съгласно приложение № 2 със задължително попълнени данни от осигурителя (самоосигуряващия се) относно правото на паричните обезщетения.

Идентичен е текста на чл.5 от НИИПОПДОО (отм.) по отношение на обезщетението по чл.53 от КСО.

В действащата НПОПДОО този принцип е запазен като вместо декларация към болничните листове и заявленията-декларации се представя удостоверение и с разпоредбата на чл.11 от НПОПДОО е уредно подаването на такава от самоосигуряващите се лица.

Именно въз основа на данните в РОЛ и подадените от самоосигуряващото се лице В. Р.- К. данни в декларацията/удостоверението към болничните листове и заявленията -декларации са били изплатени парични обезщетения, за които е установено, че са неоснователно изплатени.

По отношение на твърдението, че въпреки постановените откази през 2015 г. НОИ е продължил да изплаща парични обезщетения по подадените от [фирма], Е.[ЕИК] данни следва да се има предвид следното:

Видно от Справката за изплатени суми по ЕГН и типове на документи се установява, че през 2015 г. -2017 г. има подавани данни от „К. У.", Е.[ЕИК] и

изплатени по тях парични обезщетения, съгласно чл.16, ал.2 и ал.4 от НИИПОПДОО (отм.), респ. 31, ал.2 и ал.4 от НПОПДОО, което е отразено и в приетата по делото счетоводна експертиза. Освен това, спорът относно качеството на жалбоподателката като осигурено лице за риска общо заболяване и майчинство е решен окончателно на 21.10.2017 г., с постановяване на решението на ВАС.

Констатира се, че по повод издадените през 2015 г. откази за изплащане на парични обезщетения по болнични листове начислените суми по правоотношението с [фирма] не са били изплатени за периода от, м.11.2015 г. до м.09.2016 г. Именно дължимите за посочения период парични обезщетения са били прихванати с издаденото на 16.07.2018 г. разпореждане за прихващане, с които и задължението е било частично погасено.

Трето: По отношение на възраженията за незаконосъобразност на Разпореждане № РП- 3-21- 00436844/16.07.2018 г, на ръководителя на контрола по разходите на ДОО за прихващане на сумата от 1421.04 лв. считам, че същите са неоснователни.

Разпореждането за прихващане е издадено след изтичане на срока за доброволно изпълнение по чл.114, ал.3 от КСО на разпореждането, с което е установено вземането. Видно от доказателствата от приетата по делото административна преписка се установява, че Разпореждане № РВ-3-21-00397635/12.04.2018 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО е връчено чрез поставяне на съобщение на табло в административната сграда на НОИ след като изпратената за втори път пощенска пратка е върната в цялост с отбелязване „отказана“ (видно от известие за доставяне с баркод ИД PS107100BE2R). С оглед датата на поставяне на съобщението да лицето - 13.06.2018 г., разпореждането се счита за връчено на 21.06.2018 г. и 14-дневният срок за доброволно изпълнение изтича на 05.07.2018 г.

Разпореждането за прихващане е издадено на 16.07.2018 г. при наличие на всички предпоставки по чл.114, ал.3 от КСО.

След като длъжностното лице, осъществяващо контрола по разходите на ДОО е установило, че към посочената дата задължението не е погасено, а лицето има ликвидно вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение за бременност и раждане за 2015 г. и 2016 г. по правоотношението й „К. У.“, Е.[ЕИК], правилно е приело че са налице предпоставките по чл.114, ал.3 от КСО за извършване на прихващане.

Съгласно разпоредбата на чл.114а от КСО върху паричните обезщетения и помощи, изплащани по КСО, не могат да се налагат запори по реда на ГПК и ДОПК или да се извършват други удръжки освен за задължения към ДОО и задължения за издръжка.

Прихващането е способ за погасяване на две насрещни задължения до размера на по- малкото от тях, т.е. погасяване на едно задължение чрез

приспадане на насрещното вземане, което длъжникът има към своя кредитор, в резултат на което може да се постигне пълно или частично погасяване, в зависимост от размера им. Предпоставките за извършване на прихващане са: 1. наличие на две насрещни задължения; 2. идентичност на субектите по двете правоотношения; 3. еднородност на двете задължения / парични/; 4. изискуемост на вземането на страната, която прави изявление за прихващане и 5. ликвидност на вземането - то да е безспорно установено по основание и по размер.

Правото на прихващане е от категорията на погасителните потестативни права като едностранното волеизявление на административния орган е достатъчно за упражняването му, с което се реализира принудително частично погасяване на вземането на ДОО.

С оглед хипотезата на чл.114, ал.3 от КСО и след установяване, че задължението по разпореждане № РВ-3-21-00397635/12.04.2018 г. не е погасено доброволно в определения за това срок, а е установено изискуемо вземане на В. Р. - К. от ДОО, представляващо парично обезщетение за бременност и раждане, са предприети действия за прихващане.

Предвид изложеното, се установява, че към датата на постановяване на разпореждането за прихващане от 16.07.2018 г. са били налице всички законови предпоставки за извършване на прихващането.

От изложеното се налага извода, че акта е издаден в съответствие с целта на закона.

При така изяснената фактическа и правна страна на спора настоящия съдебен състав приема обжалваното решение на Директора на ТП на НОИ – С. – град като правилно и законосъобразно към момента на издаването му, постановено при спазването на процесуалните правила и материалния закон и като резултат следва да бъде оставено в сила, а жалбата срещу него да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143 от АПК, претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателно. Такова следва да му се присъди в размер на 100.00 лв., определено по реда на чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл.37, ал.1 от ЗПП, във вр. с чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл.144 от АПК.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София -град, Трето отделение, 60 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. Р.- К. от [населено място], [улица], ет.4, ап.6 против Решение № 1040-21-1024/08.08.2018г. на Директора на ТП на НОИ– С. град, издадено на основание чл.117, ал.3 от КСО, с което са потвърдени Разпореждане с № РП-3-21-00397635/12.04.2018г. и Разпореждане с № РП-3-21-00436844/16.07.2018г. изазени от Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ – С.-град.

ОСЪЖДА В. К. Р.- К., [ЕГН] от [населено място], [улица], ет.4, ап.6, да заплати на ТП на НОИ – С. –град сумата в размер на 100.00 /сто/ лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 дневен срок от получаване на съобщението до страните.

СЪДИЯ: